

Protokol o hodnocení diplomové práce *)

Název práce: **Kam vede ta cesta?**

Práci předložila studentka: **BcA. Kristýna Kužvartová**

Studijní obor a specializace: **Sochařství, specializace Socha a prostor**

Posudek oponenta diplomové práce

Práci hodnotil: **Ing. Vladimír Sitta, Fakulta architektury ČVUT Praha, Thákurova 9, Praha Dejvice**

1. Cíl práce

I když si uvědomuji, že současná definice sochařského díla je hodně široká, dalo by se očekávat, že důraz práce bude přece jen více na třídídimenzionální kvality díla. Najít vhodné místo pro realizaci už samo o sobě je počinem. Proplétání se džunglí zákazů, nařízení, nepochopení, nepřátelských reakcí to vše pod Damoklovým mečem termínů je cestou, jejíž účel se může vytrácet. Tam, kde končí ochranné stěny ateliéru, čeká konfrontace s reálným světem a depresivní diagnóza pozice umění v konzumerismem posedlé společnosti. Cílem práce je samozřejmě realizace. Pro mne částečně nezodpověděnou otázkou je ale za jakou cenu. Předešlá práce autorky – Kapka je přesvědčivým gestem, které volalo po následování.

Realizace jakýchkoliv projektů ve veřejném prostoru je komplikovaným procesem. Na počátku každého projektu je nutné zvažovat možnosti a omezení, včetně finančních, lokalitu, zákony atd. Z tohoto hlediska působí projekt roztěkaně až naivně, což ovlivnilo konečný výsledek. Pokud za cíl ale označíme testování možností realizovat výtvarné dílo v současném českém milieu, pak cíl práce naplněn byl.

2. Technologická specifika (technická inovace):

Tuto část práce pokládám za nejlépe zpracovanou, i když se nemohu zbavit dojmu, že v kontextu celku převládá materiálová stránka nad obsahovou. Pozitivně hodnotím snahu autorky hledat mimo oblast zřejmých a osvědčených technologií. K zhodnocení výsledků bohužel neuplynula dostatečně dlouhá doba. Je třeba, aby instalace proběhla několika cykly promrznutí a tání

v polních podmínkách. Z diagramů není zřejmé, jak je odvodněno podloží. Toto se může ukázat jako jeden z kritických aspektů konstrukčního řešení. Podmáčení s následným promrznutím může vést k destruktivnímu praskání povrchu

Autorka přikládá diagramy a detaily, které však nejsou v mnoha aspektech příliš jasné a jejichž grafická úroveň není dobrá.

Nevyčítám autorce její environmentální optimizmus, ale text obsahuje určitá tvrzení, která nejsou dostatečně doložena. Např. environmentální zatížení výroby cementu versus geopolymery. Není mi například jasné jak šestihodinové pálení na 750 stupňů „téměř vůbec nezatěžuje životní prostředí emisemi“ (strana 12) Zde bych očekával buď větší rezervovanost anebo fakta. Navrhovaná metoda geopolymeryzace není všelékem a díky přesné kalibraci stabilizačního koktejlu není pravděpodobně ani obecně použitelnou metodou. K použití oblázků mám výhrady. Příroda je vytváří po tisíciletí a dnes existují metody jak toto materiálové plundrování omezit.

Vložení objektu labyrintu bez dalších úprav okolního terénu je problematické. Chybí alternativy a analýzy. Přiložené fotografie ukazují jistý stupeň degradace bezprostředního okolí. Rovněž tuto skutečnost není možné ignorovat.

3. Přínos práce pro daný obor

Zde jsem na vážkách co odpovědět. Labyrinty, bludiště a environmentální instalace, v nichž se návštěvník spolupodílí na definici díla, fascinovaly umělce po staletí. I v současnosti jde o téma, které láká k interpretaci a reinterpetaci. Nejsem schopen zařadit dílo pouze do českého kontextu. V mezinárodním kontextu je práce nutně zahalena mlčením.

4. Silné stránky díla

Zde bych se spíše zmínil o kritické upřímnosti autorky. Je schopna sebereflexe a pokory, která je nezbytnou součástí jakéhokoliv kreativního procesu. Toto sice nakonec nepřináší kvalitativní zlom, přesto je mně tento přístup velmi sympatický.

5. Slabé stránky díla

Symbolika labyrintu provází civilizaci již od dob Egypťanů. Labyrint byl jakousi formou mapování spirituálního světa. Obliba labyrintů v současném světě je důkazem, že *Homo ludus* tak hned nevymře. V dnešním vizuálním světě je stále obtížnější upoutat a udržet pozornost pozorovatele. K tomu, aby se návštěvník ponořil do spleti cestiček, považuji velikost díla za nedostatečnou a zvolenou technologii za příliš svazující. Dovedl bych si představit podobnou realizaci v omezeném a více kontrolovaném prostoru. Zde, ve vizuálně propustném místě se mi práce zdá ztrácet. Například citovaný labyrint in Chartres je několikrát větší. Věřící se pohyboval labyrintem na kolenou, což dávalo prostoru, dimenzím a zážitkově úplně jinou kvalitu. Vzhledem k omezeným finančním prostředkům považuji realizační technologii za příliš limitující. Věřím, že materiálová improvizace i za cenu snížené trvanlivosti díla by vedla k přesvědčivějšímu výsledku.

V textu se vedle sebe vyskytují dva pojmy bludiště a labyrint. Autorka se volně pohybuje mezi těmito dvěma pojmy. Labyrint vede návštěvníka, ač komplikovaně bez křižovatek a odboček k cíli. K cíli vede jediná možná cesta. Bludiště naopak vrhá na návštěvníka spoustu možností.

Zde se musím zmínit rovněž o referenční části. Existuje spousta zahraničních publikací zabývajících se labyrintem a jeho symbolikou. Tato část je zpracována velmi dietně. Ve světě existuje množství podobných realizací, o kterých není v textu ani zmínka. Dovoluji si jmenovat jen pár umělců, kteří se labyrinty nebo bludišti zabývali. Například Moore, Dougherty, Randall a další. Vedle toho existují i fascinující instalace tzv. naivních umělců jako např. Josepa Pujiuly. Knižně vyšla na téma bludišť a labyrintů celá řada kvalitních a fundovaných prací. Věřím, že znalost alespoň některých z těchto děl by autorce prospěla.

Na scénu pochyb vstupuje i reflexologie. Je to podle autorky součástí koncepčního menu. Netestoval jsem osobně instalaci, ale chůze po tlačících kamenech mne osobně nepřivádí do meditační nálady, natož abych sledoval pohybový předpis instalace. Připouštím však, že osoba více jogínského charakteru to může zvládnout za současného ponoru do duševního prostoru.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

Mé hodnocení je založeno pouze na materiálech poskytnutých studijním oddělením, tj. pdf kopie předložené práce. Z časových důvodů pro mne nebylo možné navštívit realizaci přímo na místě.

Z toho důvodu je mé hodnocení neúplné už proto, že konfrontaci z místem považuji za jeden z klíčových aspektů hodnocení. Dostupný materiál mne mohl vést k interpretačním spekulacím a možná i k nadměrné kritičnosti.

Překvapilo mne ale, jak málo z grafické a textové části práce sálá skutečnost, že je výsledkem studia na výtvarně zaměřené škole. Autorka se spoléhá na digitální médium, které nepříliš ovládá i tam, kde ruční kresba by byla nejen opodstatněná ale přiblížila by proces autorčina uvažování daleko osobněji. Každé výtvarné dílo by mělo být přece výsledkem usilovného hledání a to zvláště pokud jde, ač v tomto případě omezeně, o veřejný prostor. Místo toho mám dojem, že autorka zapadla do tekutých písků technologií a až zoufalého místa hledání prostoru k realizaci. Zvolený prostor či spíše místo, kde je práce tolerována je kontextuálně nepříliš vhodný pro dílo, které má spíše komorní charakter. Předpoklad, že návštěvník někde odhodí obuv a vydá se neudržovanou trávou protkanou, jak se zdá štěrkem je přece jen trochu naivní. Smysl díla je v interakci s návštěvníkem. Pro toto nabízí autorka příliš limitovaný prostor. Aniž bych chtěl znít sarkasticky, název díla se mi zdá vhodným zakončením mého hodnocení.

Podle školou stanovené stupnice hodnotím práci známkou DOBŘE.

Datum: V Praze 11. srpna 2015

Podpis:

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized first name followed by a surname, written in a cursive script.

*) Nehodící se škrtněte

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list

Tisk oboustranný

